

"Era a la presó i em vau visitar"

Dv, 23/09/2011 per Eduard Ibáñez

[Apunts eticopolitics](#)

A punt de celebrar, un any més, la festa de la Mare de Déu de la Mercè, patrona dels empresonats, torna a ser una bona ocasió per subratllar l'extraordinària i immensa tasca de l'Església a les presons en tot el món, on viuen i pateixen greument més de set milions de persones.

En vaig parlar en [aquest bloc](#) i avui vull insistir-hi. En un temps en el qual l'Església (pels seus errors i misèries humanes, però també per altres raons que no li són imputables) pateix el menyspreu, el descrèdit o la indiferència d'amplis sectors socials i intel·lectuals, és necessari mostrar a la llum tot allò que ella té de bo i d'extraordinari.

El compromís de milers de cristians, laics, preveres, religiosos i bisbes, catòlics i no catòlics, amb els presos i les seves famílies és enorme, individualment i mitjançant múltiples entitats, congregacions i institucions eclesials, locals i internacionals.

Un tasca poc coneguda que consisteix en acompanyar, escoltar, consolar, educar i protegir persones que viuen en la desesperació, en la solitud, en la manca d'esperança. víctimes dels seus errors i limitacions i de la seva tràgica història vital. Un tasca immensa d'ajudar a la reinserció, denunciar situacions indignes, defensar els drets humans, mediar davant d'advocats i autoritats, intentar aturar penes de mort o penes injustes, acompanyar a morir, refer ponts, promoure la recuperació de l'autoestima i el canvi personal, curar ferides, comunicar l'Evangeli, oferir el perdó que ve de Déu, administrar sagraments, celebrar la fe, pregar i anunciar explícitament Crist com la veritable font per refer, trobar sentit i salvar la pròpia vida.

I es tracta d'un compromís que no és accessori a la vida de l'Església, sinó vinculat al nucli del missatge evangèlic, que posa en el centre els exclosos, els pobres, els que pateixen, els que han perdut el sentit de viure. Tant de bo aquesta tasca eclesial sigui assumida també com a pròpia per tots els creients i totes les comunitats i entitats cristianes, per tal que cadascuna trobi quina ha de ser la seva aportació davant del sofriment dels empresonats.